

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Eruditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De fide mortua ex defectu operis vel rectæ intentionis, & de fide viua,
quæ suo lumine quinque facit in homine, & de articulis fidei. Cap. LXXXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

ei coniungeretur: & sic credendo Deo adharet. Quartò, operatur participationem vel communionem. Nam ex adceptione finis perducitur quis in participationem perfectionis finis: & sic credendo membris eius incorporatur.

*De fide mortua ex defectu operis vel recta intentionis, & de fide viua,
qua suo lumine quinque facit in homine, & de articulis fidei.*

Cap. LXXXVII.

Quae est ista, que progrederur quasi aurora consurgens, pulchra ut luna? **F**c. In his verbis notatur progressus virtutum Theologicarum, quæ prout hunc hominem ad summam perfectionem. Theologica namque virtutes sunt alii supereminentiores, quia virtus infusa nobilior & eminentior est omni virtute acquisita. Nimirum cum una & eadem virtus, prout est infusa, est alterius rationis & maioris perfectionis, quam prout est acquisita, sicut pater de fortitudine acquisita, quæ est virtus politica, & eadem infusa, quæ est donum Spiritus sancti: & sic differunt tam specie, quam perfectione. Nam operatio virtutum, tam moralium, quam etiam intellectualium, est dirigere & ordinare hominem in finem naturalem. Sed operatio virtutum Theologicarum, est dirigere & ordinare hominem ad finem supernaturalem, quæ est visio diuinæ essentiaz.

Duplex igitur fides distingui potest. Prima dicitur mortua: tum propter defectum operis, quia sic latitat in corde, quod non erumpit in opere. Vnde & illud sancti Iacobi: *Fides sine operibus mortua est.* Tū ex defectu recta intentionis, quia non sufficit bene operari, nisi & opus bonum intentione recta perficiatur. Talium enim fides impotens inuenitur ad eliciendas debitas operationes, & rectas intentiones charitate formatas & viuificatas: sicut lux extinctæ candelæ propter sui modicitudinem insufficiens est ad dirigidendum gressus hominum, ad praecavenda pericula, ad discernendum per electionem quid formosum, quid deformis: eti verbis *Deum se confiteri gloriantur, factis tamē Tit.i.
regam.* Hinc ait Bernardus: Credis in Christum, fac opera Christi, vt riuat fides tua. Fidei tuam dilectio animet, actio probet: terrenum opus non curuet, quem fides celestium erigit. Alioqui si te confiteris noſ ſe *Deum, factis autem negas, planè non recte, sed impiè lingua Christo, animam dedisti diabolo.* Vides quod non facit hominem rectum *fides recta, quæ non operatur ex dilectione?* Quæ enim sine dilectione Galat.5. CCC est, non

est, non habet unde diligat sponsum: sed nec opera, quamvis recta, re-
ctum cor efficere sufficiunt sine fide & dilectione; sine quibus impo-
ibile est placere Deo. Qui non placet Deo, non potest illi placere Deus.
Nam cui Deus placet, Deo non placere non potest.

Heb.11.

Fides viua.

Psal. 4.

Radius fi-
dei.

Habac. 2.

Rom. 1.

Actor. 15.

Secunda vero fides dicitur viua, utpote charitate formata, qua est
quidam viuificus radius in humanum intellectum gratis de fonte vite
descendens, iuxta illud Psalmist. *Signatum est super nos lumen vultus tui
Domine. Lumen vultus est gratia iustificationis, qua pars intellectiva
(qua est imago creata) nobiliter insignitur.* Hoc lumen est totum & ve-
rum bonum hominis, quo signatur ut denarius imagine regis. Et hic
quidam viuificus radius sicut lux accensa candelae gestantem illumina-
vit, procedentem dirigit, & ad optatum terminum sine offensione per-
ducit, torporem excutiens, vitandis resistens, exequenda & perficien-
da vires amplexens, quia ne vacua maneat ab opere, nobis indi-
cat hic esse locum & tempus pugnae. In mundo namque secundum Ben-
nardum, velut in studio certaminis positi sumus, ubi Christus mortu-
us est. Qui ergo liuorem, vel plagam hic non suscepit, in futuro iudi-
cio miles inglorius apparebit: quia non decet sub spinoso capite nu-
trire corpus delicatum. Vnde principaliter hic radius quinque in no-
bis operatur. Nam primò intellectum nostrum illuminat, ut sciat cre-
denda, amplectenda, & fugienda, pellens ab anima triplex tenebras,
scilicet ignorantiae, perfidiae, & mortalium culpe. Quia fides, secundum
Augustinum, est illuminatio mentis ad summam veritatem cognoscendam & diligendam, & in ea omnem ignorantiam, perfidiam, &
culpam abhorrendam. Secundò, fidei radius intellectum nostrum vi-
ta gratia viuificat, quia scilicet attrahimur & incitamus ad omnia Deo
grata viuaciter exequenda: quia per fidem Deo copulamur, & per in-
tellectum viuiscamur, sicut *infusus ex fide viuere* dicitur, credita non
solum affectu complectendo, sed etiam effectu exequendo: paratus no-
solum ad operandum ardua, sed etiam ad sustinendum gratia, ut Deo
suo perfectè placeat & fideliter inhæret. Tertiò, fidei radius totū ho-
minem purificat, quantum ad effectum & voluntatem, iuxta illud:
Hic purificans corda eorum. Ex hoc autem res impura dicitur, quia
rebus vilioribus miscetur, sicut argentum plumbo mixtum, dicitur
impurum: quod tamen auro mixtum, non dicitur impurum. Sic crea-
tura dicitur impura, quando rebus caducis inordinate per affectum
inhæret, & se per inordinatum amorem immiscet, qua per fidem
chari-

1607.10 234

charitate formatam in Deum tendens, purificatur, & virtute charitatis perficitur. Ostendit enim huiusmodi fides Deum esse summum bonum, cui soli, despectis ceteris, per amorem semper & fidei iter est inharentium. Quarto, fidei radius hominem nobilitat, quia Dei filium eum constituit. Et sine tali fide, secundum Augustinum, nemo potest ad filiorum Dei numerum peruenire. Vnde ait Ioannes: *De Ios. 1. 187*
Dei potestatem filios Dei fieri, bis qui credunt in nomine eius: nimis
cum & corda credentium Deus inhabitat. Cor autem est in pectore, Anima in corde, Mons in anima, Fides in mente, Christus in fide. Hinc dicit Apostolus *Christum habitare per fidem in cordibus nostris.* Ephes. 3.
 Vnde solum cor hominis est capax rationis, & susceptibile mysteriorum Dei: quod fide purgatum atque politum etiam ipsam diuinitatis substantiam considerat, et si non comprehendit, & omnia mysteria fidei Christianae fide percipit inconcusa, nihil dubitans: licet rationem non videat. Vnde super illud Iob: *Non videbit triuos Job 20. 187*
butyri & mellis, dicit Gregorius. Butyrum nascitur ex carne, & significat Christi humanitatem: mel vero descendit ex aere suae rore, & significat Christi diuinitatem. Ex his duobus fluunt riuii contemplationis humanitatis & diuinitatis, quos solum fideles in tanta quandoque plenitudine percipiunt, ut videant quae dicere non valent. Nam quando Deo quis iungitur in vera fide, ipse Deus non solum adest concupiscentia superanda, ac molestia perferenda, sed etiam mente illuminandi, sicquod per fidem attingit inaccessa, ut dicit Bernardus. Est enim sapientia, qua fides saluberrima gignitur, nutritur, defenditur, & roboratur. Quia quidem sapientia non pollent pluri-
 mi fideles, quamuis ipsa fide plurimi polleant, ita quod per fidem eorum intellectus illuminatus & confortatus, attingit etiam hanc veritatem indubitanter, quod vere Christus in Sacramento est, & vera deitas est in Christo. Quinto, fidei radius hominem invincibilem reddit. Hinc dicitur ad Ephesios: *In omnibus sumeres scutum fidei, in quo possitis omnia tela nequissimi igne extingui.* Nam sancti per fidem vi-
 cerunt regna, operari sunt iustitiam. Denique de articulis fidei sciens Ephes. 6.
 dum est, quod si respectus habetur ad illos, qui primò Symbolū tra-
 diderunt, tunc sunt duodecim articuli, secundum numerum duode- Heb. 11.
 cim Apostolorū, qui Symbolum institutu Spiritus sancti composuer- Articuli fi-
 runt: ideo vocatur Symbolum, à τύπῳ, quod est simul, & πάντας, quod est, πα-
 σον sellus; quia unusquisque Apostolorū morsellum unum, id est, par-

tem apposuit Si vero respectus habetur ad ea, quae radicaliter sunt credenda, tunc sunt quatuordecim, quorum septem pertinent ad diuinatatem, & septem ad Christi humanitatem. Et secundum Theologos, post tempus reuelatae gratiae, tam maiores, quam minores tenentur habere fidem explicitam articulorum Incarnationis Christi, principue quantum ad ea, qua communiter in Ecclesia solennizantur, & publice proponuntur. Vnde, secundum Thomam in secunda Secunda, licet omni tempore fides eadem fuerit de mysterio Incarnationis Christi apud omnes, diuersimodè tamen secundum diuersitatē temporum & personarum. Nam ante statum peccati fidem explicitam habuit homo de Incarnatione Christi, secundum quod in incarnatione ordinabatur ad consummationem glorie, non autem secundum quod ordinabatur ad liberationem à peccato: quia homo non erat praescius peccati. Post peccatum vero fidem explicitam, non solum de Incarnatione, sed etiam de eius Passione, & Resurrectione, quibus humanum gentis à peccato & morte liberaretur. Et quanto Patres antiqui Christo fuerunt magis propinquui, tanto magis fidem explicitam habuerunt. Dicit enim Gregorius, quod secundum crementum temporum crevit scientia sanctorum Patrum. Tempore vero reuelatae gratiae, tenentur omnes habere fidem explicitam de articulis Incarnationis Christi, ut dictum est, & etiam fidem explicitam sanctissime Trinitatis, ut potest sine qua mysterium Incarnationis Christi explicitè credi non potest. Sufficit tamen quod minores alios articulos de divinitate credant implicitè. Implicitè vero credere, est credere quicquid Ecclesia credit.

De spe, cuius certitudo oritur ex tribus, & de triplici signo manifesto aeternæ saluationis. Cap. LXXXVIII.

Spes.

Quæ est ista, quæ progreditur quasi aurora consurgens, pulchra ut luna &c. Expediti de prima virtute Theologica, iam de secunda, scilicet spe, brevi stylo prosequamur. Est autem spes expectatio certa futura beatitudinis, ex Dei gratia & meritis proprijs proueniens. Dicitur autem expectatio certa, quia proprius actus spei est, non solum sperare, sed etiam expectare futurā beatitudinem. Spes enim tendit in aliquod bonum possibile nobis adipisci: & hoc duobus modis. Uno modo secundum virtutem propriam: & hoc modo dicitur spes sperat tantum. Alio modo per virtutem alienam: & hoc modo propriè